

много гърци. Много видни византийци, които въ отечеството си се обвинявали за политически прѣстѣпления, или по други причини, се заселвали въ България, дѣто нѣкои заимали и важни държавни служби². Когато пъкъ се покрѣстила българската династия и голѣма частъ отъ българския народъ, тогава много гърци свещеници се заселили въ България. Мнозина отъ българскитѣ владѣтели и боляри били оженени за гъркини, заедно съ които много тѣхни роднини се заселвали въ българската държава на постоянно или врѣменно мѣстожителство. Гръцкиятъ елементъ билъ по-многоброенъ въ втората българска държава, защото прѣзъ почти двѣвѣковното византийско владичество много грѣцки сѣмейства се заселили въ нея. Българскитѣ, както и византийскитѣ гърци били много по-културни отъ българитѣ и затова сж имали силно влияние върху послѣднитѣ, които въ всичко съ извѣстна ревностъ имъ подражавали. Слѣдъ приимането пъкъ на християнството, а особено слѣдъ унищожението на първата българска държава отъ византийцитѣ, българитѣ живѣли почти въ социалния и правния мѣръ на византийцитѣ.

Илирийци. На сѣверъ отъ гърцитѣ и между Адриатическото море и р. р. Вардаръ, Морава и Ибъръ обитавали илирийцитѣ, които сжщо принадлежали къмъ арийското племе. Тѣ се считали за демородци на Балканския полуостровъ. Илирийцитѣ били раздѣлени на много малки племена, всѣко отъ които се управлявало самостоятелно и независимо отъ другитѣ. Македонскитѣ владѣтели Филипъ II (359—336) и синъ му Александъръ Велики (336—323) успѣли да присъединятъ къмъ държавата си голѣма частъ отъ илирийскитѣ племена и

² Theoph. I 775.
„ Contin. 613.